

23.2.2018 Erosta on jo ainakin puoli vuotta. Tekisi mieli laskea tarkasti kuinka monta päivää sitten istuimme puistossa. Samassa josta silloin lähdettiin ensimmäisille treffeille. Kauhean kliseistä nyt erota samassa paikassa jossa rakastuttiin. Tuntuu oudolta rakastaa sua vieläkin, vaikka minusta tulikin kauhean erilainen ihminen sinun seurassa. Teit minusta heikon ja pistit mut unohtamaan kaiken josta ennen nautin. Unohdin kaverit ja kohtelin äitiäkin paskasti. Olin kusinen ihminen ja puhuin täyttä paskaa. Mutta eikä sitä kukaan koskaan osaa olla oikealla tavalla rakastunut. Poistin sun numeron eilen. Ei ollu hankalaa joka on outoa. Poistin sun numeron koska toissapäivänä tulin taas itkemään sulle vaikkei olisi pitäny. Sulle juttelu on itsetuhoista. Taidan sittenkin ymmärtää miksi tyypit viiltelee. Minulla on sinusta enää kuvat, ja tottakai muistot mielessä. Niistä ei koskaan pääse yli, tai mistäpä minä sen tiedän. 17.09.16 maataan mun sängyllä. Ollaan maattu jo ainakin viis tuntia. Juteltii kaikesta tyhmästä ja muistan ku kerroin kavereista jotka viiltelee ja sanoit mulle että mä en sais sitte koskaan tehdä niin. Taisin valehdella ku sanoin että lupaan etten koskaan satuttaisi itteeni. Pidät mua kädestä. Sun sydän alkaa hakkaamaan tosi lujaa. Meidän huulet melkein koskettaa jo. Tää on molemmille iso juttu. Kummankin ensimmäinen suudelma. Oon paniikissa. "Sul on pehmeet kädet", sä sanot. "Karvaset ne on", vastaan samalla nauraen. Hymähdät. "Tiiäks, täydellistä ei oo mutta lähelle voi päästä". Nyt se tapahtuu. Tuut lähemmäs. Kuiskaat. "Meeks paniikkiin jos pussaan sua". Nyt on historiallinen hetki. Mun eka pusuu. Mun eka rakkaus. Olin valmis tekemään sun puolesta mitä tahansa ja sä et ees jaksanu herätä mun takia kymmeneltä lauantai aamuna. Kiitos kusipää. A on ehkä juuri niinkuin sinäkin. Suojelevainen, ihana, sinä. Oon I:n kaa. Ahistaa. Pitäisi sekin jättää. Kuinkakohan monta kertaa mun pitää vielä särkeä jonkun sydän ennenkuin tajuan ettei pidä alkaa suhteisiin kunnes oon päässy susta yli. Ennen sinua olin paljon vähemmän mitä olen nyt, kaipaen silti ihmistä joka olin ennen sinua. Minulla oli Äitin kanssa ongelmia, rakastin kavereita mutta ne ei ollu tarpeeks. Anteeks. Elämä oli ihanempaa mutta en vaan osannu arvostaa sitä vielä silloin, pari vuotta sitten. Olin tosi eläväinen ihminen. Nauroin paljon. Värjäsin hiuksetkin siniseksi, sä et olisi antanu mun koskaan tehdä sitä. Mulla ei ollu paljoa kavereita, mutta olin tyytyväinen kumminkin. Asuttiin aika kaukana keskustasta joten vietin paljon aikaa kotona. Se ei haitannu mua vielä silloin. Osasin olla yksin ja nauttia omasta seurastani. Katsoin netflixia ja tein jotain käsitöitä, virkkailin ja maalailin. Kävin ulkona lenkittämässä koiria ja leikin kissani kanssa. Rakastin itseäni. Tuossa vaiheessa olin vasta aloittanut yläasteen. "Nyt se elämä alkaa", mietin. Todellakin alkoi. En siinä vaiheessa olisi uskonut että siitä vuosi eteenpäin ja olisin miettimässä pitäisikö hankkia kortsuja. Mulla on ikävä sua silloin kun en jaksu tehdä mitään. silloin kun oon väsynyt maailmaan ja sen pohdintoihin. silloin kun oon liian väsynyt olemaan oma itseni. tarviin sua, just nyt. miks annoit mun päästää sut menemään? haista paska. 3.3.2018 vieläki sua ikävä. voi vittu. 7.3.2018 jokainen kerta sen jälkeen kun juttelen sun kanssa, tajuan ettei me kuuluta yhteen. mutta nyt ei olla juteltu hetkeen. ja alan taas ikävöimään sua. kuvittelemaan että olet joku muu. Löysin meistä taas kuvia joita en ollut nähnyt pitkään aikaan. katsotaan toisiimme ja nauretaan. outoa ajatella että siitä hetkestä vain kuukausi eteenpäin ja erottaisiin. vittu kun on taas niin surullista. ainiin. niistä kuvista vielä. ne otettiin rippipäivänäni. pari kuvaa otettiin yhden hyvän kaverini kanssa joka oli poika. sinä olit mustasukkainen hänestä ja sanoin sulle etten voisi koskaan kuvitella tekeväni hänen kanssaan mitään. Erottiin. Kaksi viikkoa myöhemmin ja me melkein pantiin sen kanssa. Hupsis. En kadu mitään. Olit parasta mitä mulle on tapahtunut. Sen takia sun menettäminen on ollut raskainta. Kestää kauan ennenkuin löydän jotain parempaa kuin sinä. sitä aikaa kun olimme yhdessä: Ajetaan koulusta kotiin. Lämmitän jotain höttöstä makaroonilaatikon loppua, muuta sä et meillä söisikään. Kaikki on joko liian "luomua"

tai "kasvispainotteista". Kiitos kiittämätön paskakasa taas kerran. Meidän eka riita kosketti sitä voisiko meidän lapsesta tulla kasvisyöjä, mutta nyt ei mietitä niitä huonoja päiviä. Tosiaankin syödään ja mennään mun huoneeseen. Ensin, herkkä pusu huulille sitten hali, sen jälkeen se ihana syleily. Tuntuu etten ole nähnyt sua taas viikkoon. Näen sut joka päivä koulussa mutta olet niin syötävän ihana ettei se riitä (tiedän, kliseistä mutta totta). Työnnät vartaloasi lähemmäs ja lähemmäs. Melkein kaadat minut, kunnes tajuan mitä olet tekemässä. Sänky. Otan käsilläni vastaan pehmeän sänkyni ja seuraat liikkeitäni. Samalla kiihkeästi pussaillen. Kaikki tuntuu olevan hyvin, kaikki on nimenomaan hyvin. Olet ihana. Herkkä hetki. Katot mua silmiin. Makaan jalkojeni välissä. Olet niin uskomattoman lähellä. Siirrät silmilläni olevan hiussortuvan elokuvamaisesti korvani taakse ja hymyilet. Näen silmissäsi rakkauden, tiedän että se on oikeaa. (Tätä kirjoittaessani tekee mieli itkeä, mulla on niin ikävä sua. En halua jatkaa mutta on pakko. Tämä on juuri sitä itsetuhoisuutta. Olen heikko.) Yhtäkkinen suunnaton kiihkeä panetus alkaa. Pakko tehdä jotain muuta kuin vain maata tässä. Käännyin päällesi. Aloitan suusta. Pussaan sinua. Intohimoisesti. Kiihkeästi. Kuin viimeistä päivää. Jatkan samaan tahtiin, alemmas kaulaasi. Hengityksesi tihenee. Tiedän että nautit. On ihanaa katsoa ja tuntea kun kiemurtelet kiihkon vallassa, ja vielä minun ansiosta. Haluan sua. Enemmän kuin koskaan. Otat musta kiinni. Lasket kätesi lantiolleni. Nostat vähän paitaani. Kätesi ovat lämpimät. En ihmettele. Tilanne on kuuma. Alemmas ja alemmas... Epäroit hetken. Uskallatko tarttua perseestä? Olet niin ujo ja et pystyisi koskaan satuttamaan minua (fyysisesti). Uskallat. Käännät minut ja matkit minua. Ensin suu, sitten kaula. Olet ihaltaisan rohkea. Tähän puoleen sinussa haluan paneutua enemmän. Kadotat ujoutesi ja siveytesi jonnekkain. Makaan sängylläni ja makaan kainalossani. Pidän enemmän tästä kuin siitä että olisin sinun kainalossasi. Uskon että olet samaa mieltä. Olet minun ja haluan pitää sinusta huolta. Olet tärkeä. En uskalla mennä vielä vannomaan että rakastan. Mutta taidan rakastaa (helppoa se on nyt sanoa). Minulla on valkoinen kauluspaitani jonka napit ovat auenneet jo valmiiksi vähän. Pidät kättäsi kaulani alapuolella. Juuri rintojeni yläpuolella. Silität. Siirrät kättäsi alemmas, ihan muina miehinä niinkuin minä en huomaisi. Tuntuu oudolta. Hauskalta. Kutittaa. 12.3 Pitäisi mennä nukkumaan ja lopettaa tämä kirjoittaminen. Pistää musiikki pois päältä. Mutta pelkään samaa kuin joka ilta. Itkemistä. Aina, pelkään että kerran kun sen aloittaa siitä ei tule loppua. Huomenna kuitenkin ihan normaali päivä. Herään kuten aina ennenkin ja menen kouluun. Sanon kavereille että itkin taas eilen, sun takia. Ne vastaa että olisi jo aika päästä yli ja kyselevät miksi olen vieläkin sussa kiinni. Vastaan, niinkuin aina: "No en vittu tiedä." En mä joka ilta itke. Mutta joka ilta mä sua mietin. Ja aamu. Mietin miksen herää sun vierestä. Missä sä oot? Ei siinä kauaa mennyt. Aloin itkemään. En ihmettele. Miksi vitussa sun piti kusta kaikki? Edu Kettunen ja Kent soimaan niin kyllä elämä hymyilee taas. Apuahan mä en muuten hanki. Se on ihan turhaa. 13.3 Alkaa taas olemaan niin myöhä että ajatukset kulkee erilailla. Alkaa tulla taas sua ikävä. Nyt on oivallinen aika taas kirjoittaa susta. Toivon niin paljon että joku päivä joisit itsesi känniin ja tulisit juttelemaan. Voi luoja. Kesä. Juhannus. Olen juuri ollut viikon ilman sua. Olen kesätöissä iskän luona, viidensadan kilometrin päässä susta. Sattuu. Kävellään E:n kanssa Kemijoen rannalla ja kuunnellaan musiikkia. Juju-Onnelliseksi. Sitten sä soitat. Olet kännissä. Kuulostat suloiselta. Luurista kuuluu kun sun kaverit huutelevat turhuuksia: "pistä se akkas ny helvettiin ja tuu takas ryypään!" Nauran. Menet omaan huoneeseesi, omaan rauhaan. Toistelet jatkuvasti kuinka paljon sä mua rakastat. Uskon sua. Olet rehellinen kännissä, sen mä tiedän. Yhtäkkiä ääntäsi ei enää kuulu. Huhuilen perääsi ja suljen puhelimen. Sä nukahdit (sammuit). 14.3 Alkaa olla taas niin myöhä. Raja todellisuuden ja epätodellisen väli on häilyvä. Mulla on ikävä hyvää fiilistä. En edes ikävöi sua. Ikävöin jotain.

Jotain joka ymmärtäisi. Olisi tukena. Hyväksyisi minut, ne kaikki puolet mitkä minussa on. Mulla on hullun väsy. Siitä tämä kaikki taas johtuu. Jos yrittäisin kirjoittaa päivällä tästä tulisi ihan tylsä. Taide syntyy kärsimyksestä. En tiedä ketä pitäisi ikävöidä. Haluan vain rakastaa jotakuta ja antaa hänelle kaikki. Itseni kantaminen on liian raskasta. Liikaa ajatuksia. Ei kukaan sitä koskaan kehdannut ajatella että on se pirun hankalaa olla niin täynnä elämänviisauksia. Ei pysty mitään tekemään ilman että ajattelisi mitä kaikkea pahaa siitä seuraa. En valita. En haluaisi. Mutta onko aina pakko olla se mitä on. Haluan taukoa elämästä. Taukoa itsestäni. Tai taukoa muista. En tiedä olenko taas vain unohtanut sen kuka olen. Huomenna kaikki on taas hyvin. Kunnes taas tulee ilta ja tulen tänne itkemään kaikesta. Joko sinusta tai niistä muista tai ihan vaan asioista. “-Voidaanko kuolla samaan aikaan? -No tottakai rakas. -Hyvä... En kestäis ajatusta elää ilman sua.” tämä tapahtui kaksi viikkoa ennenkuin erottiin. -Mä rakastan sua. -Nii mäki rakastan sua. Valhe. “Mä en halua että tää päättyy.” Valhe. “En mä sua aio jättää.” Valhe. Ethän sä itke? En tietenkään. Valhe. Rakas, sä et tiedäkään kuinka paljon haluaisin sun lukevan nää. Voisin liittää tähän pari kuvaakin meistä vielä. Haluan että kärsit mun kanssa. Haluan vielä sen yhden kerran. Yhden kerran kun vain itketään. Yhdessä. Haluan että tiität että rakastan sua. Vieläkin. En pääse susta yli vielä pitkään aikaan. En haluu olla ainut joka on näin sääliittävä. Mun on pakko saada tietää oletko päässyt musta yli. Sun on pakko ikävöidä mua. 15.3. Aamu Tästä ei tule mielenkiintoista tekstiä. Johtuu päivän ajankohdasta. Nimittäin aamusta. Melkein päätin aamulla etten ikävöi sua enää. Meno oli liian sääliittävä eilen illalla. Mutta ei se auta. Jos päätän joka aamu etten ikävöi sua enää, se ikävä tulee takaisin kuitenkin. Aion nyt vain olla ja mennä. En edes mieti susta yli pääsemistä. 15.3 Ilta Sä sovit mulle paremmin kuin kukaan muu. Mutta mä muutun. Mä rakastun uudestaan. Sillon sä et enää ole mun yksi ja ainoa. Mä haluan rakastua. 16.3 Katson tähtiä. Otavaa. Kuiskaan. “Rakastan sua”. 17.3 vuosi ja seittemän kuukautta ois tullu tänään. ei tullu. vittu. sattuu vieläki. toivon nii perkeelesti että laittaisit viestiä. olo on niin heikko ja sääliittävä. mutta mä haluun kuulla sun sanovan ne sanat...”mulla on ikävä”....tai....no ehkä on paras jos en sanokaan. toivon vain että sanoisit jotain...ihan vaikka pelkkä musta snäppi. pelkkä “hei” whatsapissa... mulla on niin jumalattoman ikävä. hyvä että nyt sentään olen tajunnut etten voi korvata tätä ikävää millään. en turhaan mene särkemään kenenkään muun sydämiä omien särkyjeni vuoksi. tuu mun luo takaisin rakas. -miksi sä edes ajattelet mua enää? kysyit kerran. -koska olit mun ensimmäinen rakkaus. tai olet. vastasin. Mikset sä sano mitään? Vaikka kuinka mä yritän tällä hetkellä porautua sun aivoihin. Mikset sä kuule?? Luulin että meidän välillä oli joku yhteyski. Rakas mä en tiedä kuka mä oon. Tarviin sua muistuttamaan että mulla menee paremmin ilman sua!! PUHU MULLE! Kulta enkö mä merkitse sulle mitään? Oletan että olit eilen juomassa koska kaikkien sun kavereiden ms mukaan ne oli juomassa joten säkin olit. Mikset sä eilen laittanu mitään? Olit kuitenkin kännissä. Ja aina kun olit kännissä, rakastit mua todella. Etkö sitten enää rakastakaan? Yritätkö vihjailla jotain? Olenko minä oikeasti se joka jää vain haikailemaan toisen perään? No en varmasti ole. Kyllä sinullakin on minua ikävä. Aivan varmasti on. Mikset laita viestiä? RAKASTA MUA KUSIPÄÄ! Mitä helvettiä? Rakas... Mä oikeesti uskoin kun sanoit että rakastat. NÄINKÖ SÄ SEN TODISTAT? ainiin. käskin sua pysymään poissa. ja teet juuri niinkuin käsken. erottiin ja olet vieläkin tossun alla. tai sitten et oikeasti vain halua jutella kanssani. HAISTA PASKA Sun pitäis olla täällä. Rakastamassa mua. Olla mun tukena. MUTTA ET OLE. tyhmä. kusipää. mä olisin ollu sun tukena. oisin tehny vaikka mitä. sä et. oot tyhmä. paskakasa. painu helvettiin. rakasta mua. 27.3. Miks mä ees enää välitän? Lueskelin noita edellisiä kirjoituksia. Luulis et olisin kasvanu enkä miettis enää samalla tavalla. Mutta ei. En ole kasvanut. Mietin vieläkin. Mikset sä laita viestiä? 28.3. Olen

puolessa välissä. Odotan vielä viestiäsi. En edes tiedä miksi. Kunhan odotan. Tiedän että olen puolessa välissä sillä veit kaiken rakkauden mitä minussa oli pois. Mutta nyt, alan saamaan sitä takaisin. Ehkä vain sen takia että voisit tulla takaisin elämäni ja viedä sen pois. Rikkoa sydämeni. Särkeä sen palasiin. Ehkä koska tajuan vihdoinkin pärjääväni ilman sinua. Tai no, ainahan olen pärjännyt ilman sinua. Se on eri asia että kuinka hyvin. Rakkaus. Se on kumma käsite. Asia, tunne, ihminen, esine, arvo. Minulle se on mielentila joka pysyy aina. Rakkaus tekee sinusta hauraan, onnellisen ja saa tuntemaan olon kotoisaksi. Kuin olisit vihdoinkin perillä. Rakkauden voi unohtaa mutta se pysyy jossain hyvin syvällä. Sen pystyy herättämään uudestaan. Saamaan kipinää. Luomaan kitkaa. Me tarvitsemme rakkautta, huolenpitoa ja hoivaa. Rakkaus. Rakkaus. Rakkaus. Tykkään ajatella sua. Puhua susta. Itkeä sulle. Hymyillä. Nauraa. Huutaa. Mitä tahansa mikä liittyy sinuun. Pelkään unohtavani sinut. Olen sitä paitsi jo vahvasti sitä mieltä että ihminen josta puhun näissä viimeisissä kirjoituksissa et ole sinä. Se ei ole kukaan. Ainakaan nyt. 30.3. Noni saatana. Nyt on aika päästää irti. Niistä kaikista asioista jotka väsyttää sua. Päästä irti. Sen tilalle tulee aina jotain uutta. Päästä irti. Sä tiedät kyllä kuinka. Ole oma itses. Rakasta itsees. Päästä irti muru. 3.4. mutta, "pahoinvointia, tilanpuutetta, mykkäkouluja. on tarjolla kaikkea, mut enemmän halua kommunikoida. siks yritän selittää, kaiken mahdollisen sanoin ulos päästää. mut toiveena, et minua, kuin kirjaa avointa voisit lukea, ajan kanssa oppia. ku pelkään, että jään kii etkä huomaa, etkä ymmärrä. ahdistaa et jumiudun, sinuun liimaudun. en nää unia. ystävät vain muistoja, ei päiväkirjoja eikä juhlia. siks yritän selittää, kaiken mahdollisen sanoin ulos päästää. pelkään, että jään kii. ettet tunne mua ollenkaan. tuntemattoman roolin saan. kun tuntemattoman roolin osaan." Näin laulaa Vesta uudessa albumissaan Lohtulauseita. 13.4 Oletko sä homo? En tykkää kirjoista jotka alkaa jollain tarinalla. Kuten esimerkkinä "olipa kerran..." tai "tyttö istui puistossa eräänä kauniina päivänä". Tuohan on ihan tylsää. Haluan että kirjat aloitetaan jollain kysymyksellä johon tiivistyy koko kirjan juoni. Joten rakas oletko sinä homo? Mä rakastan sua. Mä rakastan sua niin paljon. Kun tyhjennän mun mielen, en ajattele mitään, suljen silmät, puhdistan kaiken. Avaan silmät. Ainut asia minkä tunnen on rakkaus, sinua kohtaan. En tiedä miksi. Miksi mä sua rakastan? Kun näin sut ekaa kertaa, mä tunsin sen. Sen palon sydämmessä josta aina lauluissa lauletaan. Silloin kun erottiin, käveltiin tuntikausia ja juteltiin. Ja itkettiin. En ole koskaan sun nähnyt sun itkevän niin paljon. "Mä en halua erota" sä sanoit. Mä en vain kestänyt. Mä en kestänyt sitä että sait mut tuntemaan niin merkityksettömältä. Ketä mä oikein kaipaan? Sinuako? Mun on niin hankala uskoa. Mä en tiedä mitä ajatella susta. Joskus mulle vaan tulee sellainen purkaus. Tekee vain mieli nähdä sua...jutella sulle...pussata sua... Ja tottakai panna sua mut sitä nyt en voi kirjoittaa tähän koska se olisi niin sopimatonta. Tai no niin, ikävöinkö sua vain vehkees takia? En kai... Olenko muka sellainen ihminen? Sinänsä, ei olisi ensimmäinen kerta kun tekisin jotain seksuaalista jonkun kanssa jota kohtaa minulla ei ole tunteita. Mä vihaan sua. Mä vaan vihaan niin perkeleesti. Sitä on niin hankala ajatella että oltiin yhdessä. Helvetti mehän pantiinki. Monta kertaa ja useasti. Ja nyt yhtäkkiä olen päättänyt alkaa lesboksi. Ja kuinka voin vain yhtäkkiä päättää olevani lesbo kun janoan sun kyrpää yhtä paljon kuin Juudas Jeesusta. Anteeksi nyt vain että kirjotan näin suoraan mutta nyt on pakko. Kirjotan seuraavan kappaleen juuri niinkuin asia on enkä sen vierestä. Mua väsyttää ja stressaa. Ajattelin eilen itkiessäni että olisipa hauskaa tappaa itsensä. Pari päivää sitten värjäsin hiukset mustaksi. Tästä asiasta en ole kenenkään kanssa halunnut puhua. Sen jälkeen kävin "korjaamassa" ne parturilla ja tuhlasin siihen 80 euroa. Se oli toinen virhe. Menin kotiin ja itkin. Itkin ja soitin not so rock versioita Nirvanan biiseistä. Haluan pilata asiat. Mitä haluan? Haluan seksiä. Haluan rakkautta. Haluan lesboseksiä. Tai vaan raa`asti

kyrpää pilluun. Aivan sama! Haluan sinut. Tähän nyt. Heti. Anna mun olla! Mee pois mun mielestä! Ja miksi mä kuvittelen sut juuri nyt runkkaamassa? HYI! Pois mun mielestä!! Olen yrittänyt vain tehdä elämästä mukavan seesteistä ja itselleni mieluisaa. TÄMÄ EI NYT OLLENKAAN OLE SITÄ! Kulka mä tarviin toimintaa. Kulka rakas pieni muruseni mä en jaksa. Joskus mä vain kuvittelen kohtauksia siitä että tavattaisiin ja katsoisit mua ja häivyttäisiin vain jonnekin nussimaan. Tai vain puhumaan... Nyt tulee pari stooria joita en sitten ole aikaisemmin kellekkään kertonutkaan. Tai pari näistä on sellaista jotka ihmiset tietää mutta aina kun ajattelen näitä minua vain nolottaa tai muuten vain oksettaa. ENSIMMÄISEKSI... Herranjumala jos mä jotain voisin poistaa mielestäni niin se olisi tämä päivä: KUN ME EKAN KERRAN TAVATTIIN! Hyi kauhea. Onneksi ei keretty olemaan niin kauaa yhdessä että olisi ollut aikaa jutella siitä. HYI!! Se oli noloin hetki elämässäni. Se oli vitun kauheaa. Eihän me edes tultu toimeen! Mitä me oikein ajateltiin! Mutta kyllä se siitä sitten kun tutustuttiin. Olihan meillä hauskaa. TOISEKSI...Tässä tulee stoori josta epäilen että olisit homo. Tai sitten ei. Kiusaan sinua, lukijaa nyt. En kerro tätä stooria. Menee ihan next levelille silloin. Mitä mä teen? Ehkä mä rakastan sua mutta antaa sen olla. Minäpä tästä nyt menen ja kirjoitan jostain muusta kuin susta. Aloitin kirjoittamaan juttua kahden tytön keskeisestä rakkaudesta. Silti päädyin jotenkin liittämään sinut tarinaan ja muuhun en sitten enää keskittynytkään. Voisitko lähteä, kiitos.

4.6.2018 Viime kesänä pelkäsin olevani raskaana, sinulle. Olin paniikissa, lähinnä sen takia, että pelkäsin äitini reaktiota. Minua ei kuitenkaan pelottanut. Meidän erosta on jo melkein vuosi. Minä tiesin ollessamme yhdessä että meidän rakkaus ei loppuisi. Jos eroaisimme, en koskaan pääsisi yli sinusta. Jos eroaisimme, päätyisimme jossain vaiheessa kuitenkin takaisin yhteen. Sanoin silloin kun seurustelimme että voisin tatuoida nimesi, sillä vaikka eroaisimme olisit silti yhtä tärkeä minulle.

8.7.2018 Näin sinusta unta. Sinulla oli joku toinen. Unessa tämä ei minua haitannut, sillä tiesin, että rakastat minua silti. Tiedän, että mitä ikinä tapahtuukin, rakastat minua yhä. Kuulostan aivan juuri siltä hullulta tyttöystävältä, joka löytyy jokaisesta leffasta tai sarjasta jossa on kolmiodraamaa. Luulin aina, että olisin se toinen nainen. Se siisti, joka elää hetkessä. Olenkin se, joka kaipaa menneisyyttään, kaipaa sitä että pystyisi taas tuntemaan jotain yhtä vahvaa. Teit minusta ihmisen joka en halua olla. Johtuiko se kuitenkin vain siitä, että olin liian nuori seurustelemaan? Minusta on tullut ihminen joka en halua olla. Ihminen joksi en koskaan halunnut tulla. Sinun takia. Voisiko se, että olen joku muu olla syy siihen, että sinua alkoi ahdistamaan? Jos olisin ollut se kuka haluan olla, olisimmeko vieläkin yhdessä? ("mitä jos" on mun lempilause t.Vesta). Minä en enää jaksa yrittää päästä sinusta yli. En vain jaksa. Anna mun olla.

Stoori of cashperi II -art of getting back together- 21.7 keskiyö En jaksa enää kieltää itseltäni asioita joita tunnen. Miksi en saa välittää sinusta? Miksi en saa rakastaa sinua? Miksi? En jaksa enää. Nyt on aika tehdä jotain. Otan puhelimen esiin ja alan kirjoittamaan. "hei...mun on pakko jutella sun kanssa yhdestä asiasta, ja ei siis ole pakko puhua jos et halua tai ignooraa mut ihan sama. Ja jos nyt oot jossain menossa, niin jutellaan joskus toiste, jos haluat." 20 minuuttia myöhemmin vastaat. "kai mä voin jutella, mä ny oon vaan muutaman ottanut.." "jaha." vastaan. Päätän sanoa asiat vain suoraan. "niiin...mä ny en tiä mitä mä sanoisin, mut musta tuntuu tosi sääliittävältä ja en tosiaankaan pitänyt itseäni tämmösenä ihmisenä, mut must tuntuu et mul tulee vieläki välillä aivan liian ikävä sua ja sit et mun on pakko sanoo tää et mä lopettaisin muiden ihmisten satuttamisen koska vähä haen seuraa muista vaikka mä kaipaankin vain sun seuraa...ja mä ny sanon tän koska mä toivon et tää auttaa mua yli tästä olost...ja ei todellakaan haittaa jos sulla ei oo samanlaisia fiiliksiä että ihan sama se nyt mulle on mut mulla alkaa vaa loppuu keinot tästä olost pois..." "mullakin on ihan yhtä ikävä sua, ainut asia joka mua lohduttaa on yksi lause jonka sanoit silloin kun erottiin. sanoit

että ehkä me tavataan joskus 20 vuoden päästä jossain baarissa ja katotaan sit uusiksi”, sinä sanot. Se on totta. Minä sanoin juuri noin. Sanoin myös, että jos erottaisiin sinä pysyisit aina mielessäni. Sanoin myös, että tatuoisin nimesi. Sanoin myös, että jos mietin kenen vierestä herään nelikymppisenä se olet sinä. Sanoin, että rakastan. Sanoin, että välitän. Sanoin, että tämä jos joku ei mene koskaan ohi. Erosimme vuosi sitten. Tämän vuoden aikana olen sanonut jokaiselle ihmiselle johon olen ihastunut ja alkanut säätämään, että: “mä en pysty tähän, koska mä rakastan vieläkin entistä poikaystävääni.” Tämä vuosi opetti mulle vain ja ainoastaan sen, että mä rakastan sua. Aina. Joten seuraava askelma on kohti sua. Haluan yrittää uudelleen. Haluan rakastua uudelleen. Haluan tutustua suhun vielä paremmin kuin ennen. Mietin silti, että olisiko se virhe. Mutta ei sitä koskaan tiedä ennenkuin kokeilee. 28.7.2018 En tiedä onko ihan tyhmää ja itserakasta ajatella ja kuvitella, että mitä ikinä tapahtuukin niin olet vierelläni. Tuntuu, vaikka menisit naimisiin jonkun toisen kanssa niin rakastaisit silti minua. Kuulostaa niin itsekeskeiseltä, tiedän. Olet aina vierelläni. Aloitan kohta lukion, muutin juuri omilleni Tampereelle. Luoksesi on n. 150 km. Ennen oli 500 km. meidän tulevaisuudesta... olen sanonut etten halua hankkia omia lapsia, vaan haluan adoptoida. mutta sinun kanssa...haluan katsoa lastamme ja miettiä kumman silmät hän on saanut tai onko hänellä paksut ja tummat hiukset vai taipuvaiset ja vaalean ruskeat. haluan joku päivä ottaa sinua kädestä ja katsoa silmiisi kun omani täyttyvät kyyneleistä ja kertoa, että olen raskaana. minä näen meidät tulevaisuudessa. haluan oppia elämään itsenäni kanssasi. 1.8. Minua pelottaa. Pelkään mitä teet minulle. Mutta olisit kanssani tai et, välitän sinusta. Olen liian valmis uhraamaan asioita takiasi. Se pelottaa. Mitä jos unohdan unelmani takiasi? Haluan olla ylpeä siitä kuka olen, ilman tuntematta oloani epämurkavaksi. Jos sinä olet koti, niin saanko olla minä. 2.8. Mitä jos viet kaiken aikani? Kaikki mistä osaan kirjoittaa liittyy sinuun. Olet inspiraationi. Oletko tosiaan minun muusani? sinä. muusani. Antaisinko Tampereelle mahdollisuuden. Miksi äkkinen surumielisyys iski taas? Johtuuko se sinusta, tai siis siitä miten annan sinun vaikuttamaan minuun..? Johtuuko se jostain muusta? Kuinka voin samaan aikaan unelmoida yhteisestä tulevaisuudesta ja toivoa etten näkisi sinua enää koskaan. Totuus on kuitenkin se, että rakastan sinua. Ongelma on se, että minulla on ikävä sinua, aina. Aina. Aina. Aina. Aina. Aina, Tässä herää kysymys, jos pelkään sinua, tulenko aina pelkäämään rakkautta. Syy siihen miksi pelkäisin rakkautta jos jollekin se ei vielä ole selvää on se, että en haluaisi uhrata kenenkään takia mitään. Sinun vuoksi tappaisin. Sehän siinä juuri onkin. Voisin uhrata toisen takia jos ne asiat eivät olisi niin isoja. Jos tunnen rakkautta toista kohtaan niin se menee yli. Kaikki menee aina yli. Minun kuuluisi tajuta, että osaat itsekin pitää huolta itsestäsi. Olet itsenäinen ihminen jolla on oma tahto, ehkä se on isoin syy miksi sinuun rakastuin. En voi rikkoa sinua. En voi manipuloida sinua. En pääse sinuun käsiksi, en koskaan päässyt. Olet juuri se kuka olet. Minä en määrää sinua. Minä en käskytä sinua. Saan aina kaikki tekemään mitä haluan. Sinä et mene pillini mukaan. Sinulla on oma maailmasi ja elät sen mukaan. Samoin kuin minä. Tässä tapauksessa sinä olet enkeli ja minä paholainen. Opettaisitko minulle enkelinä olemisesta? Ehkä vain jotta pääsisin särkeämään sinut.